

de pocs dies tornà a la mateixa. Si'ns vol creurer a nosaltres l'afudit jove, que continuï sos amors platònics, y quant el seupare li cridi l'alto, que li contesti ab tò mistic aquelles sentimentals paraules:—*¡Ay, padre, si V. la viese...*!

El día que yo nací,
oí decir á mi mare,
no eres ninguna hermosura.
mi vida.
pareces una *peixetera*.
Ben y ben y ben
y ben *avella* conmigo,
no quiero para que gustes,
mi vida,
ya sabes que es muy difícil...

Aquí van un parell de *planchas*, que'ns hem oblidat d'esmentar en seu lloc corresponent.

Quan la Infanta baixaba del automòvil, se li acostaren dos frares, que per lo vist desconeixan d'una manera completa las finas reglas de l'etiqueta; car de le contrari, no li hagueren allargat las sevas mans nervudas ni haurien abocat aquestes inofensivas paraules: — Deu la guardi ¿com está?

Mes tart, en la visita que feu S. R. a un dels tallers dels afores, una respectable senyora de nostra ciutat, enemiga de L'ULL, pró no del seu, dirigintse a l'Augusta Senyora, li va fer aquest encàrrec:—*Espressiones á la familia*.

Segons diu *El Deber*, alló de la compra de *Les Mores* ja s'ha arreglat en sentit favorable a la general opinió. De cor ho celebrém, perquè aixís tindrem ocasió de veure més sovint aquella exuberant moceta que porta en Malagrida, quant ve aquí. Es tant guape, qu'un dia ens veurém deliciosament obligats a glosar la seva hermosura americana.

Ara ens volém ajupir pera preguntar a nostra santíssim confrare: ¿A qu'es deguda aquesta vira-de tant rodona, comentant la resolució del inte-

ressant assumpte? Apa, que ho expliqui a tota la llana que bada; a nosaltres... ¡plim! no'ns ve d'aquí, perquè ja'l coneixém,

Dilluns, va tenir lloc un ball en el «Círculo Olotense», que, per cert, estava bastant desanimat. Més les poques *senyoretas* que habian de fer les delícies dels *desvergonyits* concurrents a la cambra fosca, eran casi totes unes verdaderes monades de *biscuit*. Les pícares se posaren en guarda, desfent les bones ilusions de tota la cambra en pés; empró, no per aixó, els atrevits varen deixar d'examinar detingudament el peuet y pantorrilla que, d'una manera provocativa, *ense-nyaba* aquella encantadora senyoreta de *ojos garzos* y vestit de dril blau-cel. *¡Ay, cachito del cielo! es V. el disloque*.

Dissapte passat, aprofitant la rebaixa de preus, va arribar el conegut *sportman* Falet, igualment bategat ab el valent nom de *Cúchares*. Sia ben vingut.

En Manelet ja no passa pel carrer Nou, per por de que L'ULL el torni a veurer ab en Pepito. Fà dies que ja passa per vora d'aygua y carrer de Fontanella; pró ara resulta que'n aquet carrer hi trova cada dia a n'en Juanito, passejantse ab aire compungit, avall y a Mont... sens cansarse d'esperar.

CORRESPONDENCIA

Joan Llanut. — No val res.

Un canó ullat. — No sabem per ahont agafarho.

Un company. — No'ns ucupem de criatures ridícoles.

Teula. — Mirarem de complaurel en lo que'ns diu en la seva carta. Escrigui y envii.

Pau Pou Prats. — Mirarem d'aprofitar alguna cosa

Bunyol. — Segons nostre lleal entendre, l'condemnariem á cadena perpetua; y no diem a mort, perquè soms partidaris de l'abolició d'aquesta pena.

Jipi. — El contestem primer que á molts d'altres, pera que desseguida escrigui ab mes claretat l'ullada que porta l'aforisme llatí. Lo altre ja veu que vá.

Tipografia de Pere Aubert. — Carme, 11 Olot.